

Belofte maakt schuld

Belofte maakt schuld

Sandra Heijkamp

Schrijver: Sandra Heijkamp

Coverontwerp en fotografie: Sandra Heijkamp

ISBN 9789461939623

© 2013 Sandra Heijkamp

Belofte maakt schuld

Proloog

December 1992

‘Wat is er zussie, durf je niet?’ Lars, vijf jaar ouder dan zijn zus Zoë, met de bravoure van een tiener, keek haar smalend aan.

Ondanks het pikkedonker voelde ze haast de uitdrukking op zijn gezicht, met zijn linker mondhoek plagerig omhoog gekruld. Ze zond hem een boze blik, al kon hij dat in het donker niet zien. Aan zijn schaterlach te horen wist hij echter precies wat ze deed.

Ze zaten op een uitstekend stuk rots naast de vuurtoren op het voor de rest uitgestorven strand. De derde aanwezige bij deze geheime bijeenkomst was Babs, met haar een meter vijfenvijftig kleiner dan haar buurmeisje en tevens beste vriendin Zoë. Wat ze aan lengte miste maakte ze ruimschoots goed met haar aandoenlijk mollige voorkomen.

Zoë rukte het zakmes bijna uit de hand van haar broer. Ze knipte hem open, waarbij het vuile staal iets haperde. Na een lichte aarzeling stak Zoë de punt van het mes in haar vinger. Het prikte. Niet van plan zich te laten kennen duwde ze door en trok een streep over de gehele bovenkant van haar huid. Er sijpelde een straaltje bloed door de wond naar buiten. Haar ademhaling werd oppervlakkiger. In haar hoofd duizelde het. ‘Ik, eh, ik voel me geloof ik een beetje duizelig.’ Zoë sloot haar ogen en zuchtte dramatisch.

Lars gaf zich gewonnen. ‘Oké, dan laten we het bezegelen met ons bloed achterwege. Geef die brieven maar hier.’ Hij stopte ze alle drie in een sigarenkistje en sloot het deksel.

‘En nu?’ vroeg Babs. Tot nu toe was het haar duidelijk. Ieder van hen schreef op een vel papier zijn innigste wens op.

Zowel zij als Zoë draaiden zich om naar Lars, als hadden ze al hun hoop op hem gevestigd. Lars bond gewichtig een stuk touw om het kistje heen.

‘Deze verbergen we in de nis aan de westzijde van de vuurtoren.’ Hij kwam overeind en voegde de daad bij het woord.

‘Dat is alles?’ Babs kon de teleurstelling nauwelijks uit haar stem houden. Lars dacht diep na. Hij probeerde zijn gewichtige status zo lang als mogelijk was te rekken.

‘Ik weet het!’ Zoë klapte verrukt in haar handen. ‘Over twintig jaar komen we terug en openen we de brieven om te kijken wie zijn wens is uitgekomen.’

Babs wreef in haar handen, ze had het koud en moest om acht uur thuis zijn, het was al kwart over acht. ‘Wanneer dan? Ik bedoel, we moeten er allemaal bij zijn.’

Even was het stil. Toen sloeg Lars zich triomfantelijk op zijn borst. ‘Op 31 december van 2012 om precies twaalf uur ’s nachts komen we hier bij elkaar en openen de brieven. En...’ hij wachtte een paar seconden om de spanning op te voeren, ‘de verliezer moet een rondje rond de vuurtoren lopen.’

‘Wauw, goed bedacht, broer,’ zei Zoë sarcastisch. Ze zoog zachtjes aan haar gewonde vinger. Het bloed smaakte metalig in haar mond.

‘Ik was nog niet klaar,’ reageerde Lars gepikeerd. ‘Zoals ik al zei, de verliezer loopt een rondje om de vuurtoren heen in bijzijn van de anderen. In haar blootje.’

‘Of zijn blootje,’ zei Babs adrem.

‘Geloof me, ik ga winnen. Dat beloof ik plechtig met de hand op mijn hart alwaar ik Lars Veenstra heet.’

Babs proestte het uit. Lars gaf haar speels een duw. 'Hé, als ik iets beloof dan doe ik het.'

'Jongens, kan het wat minder? We zijn hier met een serieuze zaak bezig.'

'Sorry zus.' Lars gaf goedmoedig een kneepje in haar arm. 'Dat is dan afgesproken,' beëindigde hij de ceremonie.

Ze sloegen de handen ineen. 'Op onze vriendschap. Op de drie musketiers.'

Juli 2012

‘Geloof jij in eeuwige liefde?’ Babs van Wingerden, romanticus in hart en ziel, haakte haar arm in die van haar vriendin.

‘Ik geloof in eeuwige, schandalige seks. Is dat ook goed?’ Zoë Veenstra verdraaide bijna haar nek om oogcontact te maken met een aantrekkelijke man die hen passeerde. ‘Waarom? Heeft dat toevallig iets te maken met die Ties van je? Is hij echt zo knap als ze beweren?’ Zoë was onverbeterlijk.

‘Ties is gewoon bij mij in dienst. We kunnen het samen goed vinden maar hij is niet *mijn* Ties.’

‘Uh uh,’ mompelde Zoë veelbetekenend. ‘Is hij lekker?’

Ongelovig keek Babs naar haar vriendin.

‘Je zou best met hem willen zoenen,’ ging Zoë onverstoorbaar verder.

‘In tegenstelling tot jou loop ik niet warm voor elke knappe vent die ik tegenkom,’ zei Babs beledigd. Alsof ze wanhopig was. Zíj, al sinds het stenen tijdperk vrijgezel en geen vrije tijd voor een sociaal leven of zelfs maar een poging daartoe. Hoe kwám ze erop.

‘Oké.’ Zoë hief in overgave haar handen op. Zij was al voorzien, haar maakte het niet uit. Alhoewel ze graag naar het plaatselijke mannelijk schoon keek natuurlijk. ‘Mag ik hem dan eens van je lenen?’

Babs porde zo hard in haar zij dat ze bijna omviel. ‘Jij hebt Tim, dat zou meer dan genoeg moeten zijn.’

‘Vergeten,’ reageerde Zoë ondeugend.

Babs kreunde luid. Dat leverde haar een goedkeurende blik van een passerende man op, die met zijn vriendin aan het winkelen was. Ze stak

haar tong naar hem uit. Viezerik, met wat voor vunzige gedachten liep die rond?

‘Kunnen we het over iets anders hebben dan mannen? Nog even en ik ren gillend door het winkelcentrum heen en pak de eerste de beste winkelbediende die er een beetje goed uit ziet bij zijn kraag en sleep hem naar mijn hol toe.’

‘Gefrustreerd?’ zei Zoë begripvol.

‘Beetje maar.’

Babs pakte een zijden blouse van het rek en liet de soepele stof langs haar vingers glijden.

Voor haar werk wilde ze er verzorgd uitzien. Geen spijkerbroeken maar nette, comfortabel zittende kleding. Een blouse als deze kwam als kunstwerk in haar kast te hangen zonder ooit van het kledinghaakje af te worden gehaald. Museumstuk was een betere omschrijving, bedacht ze schamper. Bij het volgende rek pakte ze een katoenen jurkje en hield hem voor haar lichaam. Hij kwam net tot boven haar knieën. Ze bekeek hem kritisch. De V-hals zou voldoende bedekken, de kleur - zwart - was beschaafd en het model vlot en eenvoudig. Een blik op de rij bij de pashokjes en de moed zakte haar in haar gewraakte orthopedagogisch verantwoorde maar o zo saaie schoenen. Ze nam het jurkje wel mee zonder te passen. Desnoods kon ze hem later omruilen.

Haar voeten waren opgezwollen na een dag slenteren. Met een van pijn verwrongen gezicht deed Babs onder tafel voorzichtig haar ene schoen uit en daarna de andere en wreef zachtjes tot het tintelende gevoel wat zakte.

Haar wangen waren rood van de inspanning en slierten haar hingen slap langs haar gezicht. Ze kreeg spijt dat ze nu pas een blik in de winkelruit van een boekwinkel wierp. Ze klemde zo goed en kwaad als het ging een grote pluk loshangend haar tussen een haarspeldje.

Het laatste waar ze zin in had gehad deze ochtend was winkelen. Ze hield er alleen geen rekening mee dat Zoë Veenstra tegenspreken hetzelfde was als een koe kunstjes leren.

Nog een geluk dat ze een plekje op het overvolle terras hadden weten te bemachtigen, een echte heldendaad op dit tijdstip van de dag.

Typisch Zoë, ook na een dag winkelen zag ze er fris en stralend uit in haar strakke jeans en zwarte top. Babs keek naar de vrouw naast haar die met de haar zo typerende flair de aandacht van de ober wenkte en voor hen beiden een groot glas ice tea bestelde.

Ze voelde een steek van afgunst bij het zien van haar eigen eenvoudige broek en smoezelige blouse. Nadat ze de hele dag lastige klanten had geholpen die na tientallen setjes te passen naar huis gingen met een enkele string, had ze thuis het eerste uit de kast getrokken wat voor haar neus hing zonder kritisch te kijken. Nu had ze spijt dat ze niet haar nieuwe rok had aangetrokken. Nou ja, naast Zoë stak ze toch af als een klein grijs muisje.

‘Heb je vandaag weer de hele dag met je neus in de boeken gezeten?’

‘Ik had het te druk met werken om te kunnen lezen,’ corrigeerde Babs haar. Met haar eigen lingeriewinkel *Indigo* werkte ze soms wel zestig uur in een week. Het was een langverwachte wens die eindelijk uitkwam. Net afgestudeerd kon ze terecht bij haar stage-adres, op de ontwerpafdeling van een internationale lingeriefabrikant. Samen met twee collega’s reisde ze een paar keer

per jaar naar Milaan om nieuwe ideeën op te doen. Het was een droombaan waar menig oud klasgenoot jaloers op was. Na een aantal jaren begon het idee te groeien om een eigen zaak te beginnen.

Eigen baas zijn, zelf verantwoordelijk voor de gang van zaken, geen veeleisende baas met de meest onmogelijke wensen. Uiteindelijk waagde ze de stap, tot nu toe zonder één moment spijt.

Om zichzelf te ontlasten had ze sinds kort een werknemer in dienst genomen voor de administratie, Ties. Ties kwam bij haar in dienst op een wel heel vreemde manier. Hij was onderweg naar een sollicitatie en liep bij haar naar binnen om de weg te vragen. Ze raakten aan het praten, vergaten de tijd en voor ze het in de gaten hadden was hij een half uur te laat voor zijn afspraak. Hij besloot helemaal niet naar het gesprek te gaan. Babs voelde zich schuldig dat hij door haar toedoen een baan misliep en bood hem aan bij haar te komen werken. Geheel tegen haar verwachting in accepteerde hij haar aanbod. Ze bleken het wonderwel goed te kunnen vinden onderling. Als hij ooit ontslag nam, zou ze hem aan de toonbank vastketenen.

Het was een verademing dingen aan een ander over te kunnen laten. Voor het eerst sinds tijden was ze 's avonds om zeven uur al thuis.

‘Ik snap soms helemaal niets van jou, waarom zo hard werken als je eigen baas bent?’ Zoë wuifde luchtig met haar gemanicuurde hand. Hard werken, daar werd je moe van. ‘Niemand die je een schop onder je kont geeft omdat je je zoveelste tonijn-salade-sandwich aan het verorberen

bent of de nieuwste *Linda!* van achteren naar voren leest. Wat doe jij eigenlijk de hele dag? Zo druk zal het niet zijn in een winkel lijkt me.’ ‘Ik doe heus wel meer dan alleen steunkousen verkopen,’ verdedigde Babs haar werk. Ze bestelde een broodje roomkaas. Zoë hield het bij een caloriearme salade.

‘Kan ik nog wat betekenen voor de dames?’ Het was overduidelijk dat de woorden van de ober meer inhielden dan alleen een extra cappuccino. Zijn geile blik was geheel en al bestemd voor Zoë.

‘He makker, opzouten,’ zei Babs dreigend. Met neerhangende schouders vertrok hij in de richting van de keuken, waar ze hem even later met de kok zagen smoezen en telkens vals hun kant opkijken.

‘Volgens mij kun je beter geen broodje meer bestellen hierna,’ zei Zoë met een hoofdknik naar de ober die dacht dat hij alsnog sjans had en kwijlend zijn nek verdraaide in een poging een glimp van haar op te vangen.

‘Wat is er dan?’

‘Volgens mij zag ik de kok net op een bord spugen. En aangezien je nou niet bepaald vrienden hebt gemaakt hier lijkt het me beter af te zien van nog meer eten.’ Ze prikte met haar vork in de salade en stak een stukje kip in haar mond.

‘Gatver.’ Babs duwde vol afschuw haar bord met het half opgegeten broodje over de tafel weg. ‘Kom, we gaan.’ Ze pakte haar jasje van de leuning.

‘Ben je op zoek naar een cadeautje? Kom, dan zal ik je helpen.’ Zoë liep gedwee achter Babs aan die er op stond via de babyafdeling van het warenhuis naar de parkeergarage te gaan.

‘Nee, ik eh, ik heb niets nodig. Ik keek alleen even.’ Babs stak haar arm door die van Zoë heen en trok haar mee.

Zoë bleef stokstijf staan. 'Wat doe je vreemd, is er soms iets? Oh nee, je bent toch niet...'

2.

De ogen van Zoë zakten verschrompt af tot Babs buik, op zoek naar de geringste bolling. Haar vriendin zwanger, het was een wonder. Ze bleef midden in het pad stokstijf staan. Een vrouw met twee volle boodschappentassen achter haar had het te laat in de gaten en botste tegen haar aan. De vrouw raapte nijdig de op de grond gevallen spullen op, mompelde een verwensing die ze gelukkig niet konden verstaan en liep verder.

Babs geneerde zich. 'Néé, ik ben niet...! Ik keek alleen maar.'

'Natuurlijk, ik dacht al. Hoe wil Babs dat in vredesnaam voor elkaar krijgen. Niet dat je niet, ik bedoel, oh jee, ik maak het geloof ik alleen maar erger.'

Babs probeerde kwaad te kijken maar het gestuntel van haar vriendin werkte op haar lachspieren. 'Goed, als je het zo graag wil weten. De laatste tijd denk ik er wel eens over dat ik best graag een kind zou willen.' Was het verstandig dit aan Zoë te vertellen? Haar vriendin kennende zou ze haar niet met rust laten voor ze een geschikte partner voor haar vond om daar samen kinderen mee te krijgen. Het probleem was echter dat geen enkele man haar zag staan. Ze was onopvallend, niet lelijk maar ook niet erg aantrekkelijk. Gewoon, gemiddeld.

Gemiddeld is prima, sprak ze zichzelf bestraffend toe.

Alleen dachten de mannen daar helaas anders over. Sinds haar laatste relatie met Rutger was er geen speciaal iemand geweest. Als ze met Zoë op stap was leek het alsof die de knappe mannen als een magneet aantrok.

‘Hoe wil je dat gaan doen? Ik bedoel, dan zullen we eerst een leuke man voor je moeten vinden. En wat nou als je niemand vind? Heb je daar al over nagedacht?’

Zoë wist precies de zere plek te vinden. Die gedachte was inderdaad bij haar opgekomen. Ze verdrong dat beeld. Ergens moest toch een leuke, aardige en betrouwbare man rondlopen die haar wilde hebben.

‘Misschien wil jij me helpen?’ vroeg Babs.

‘Voor het krijgen van een kind heb je echt een man nodig. Hallo, waar zat jij met biologieles?’

Babs schoot in de lach. ‘Nee dommie, misschien weet jij een leuke man voor mij. Heeft Tim nog ergens een vriend verstopt waar ik niks van weet?’

‘Oh oh, je wil dit echt graag,’ constateerde Zoë. ‘Wat zou je er van vinden alleenstaande moeder te worden. Er zijn zat vrouwen die dat doen.’

‘Dat ik naar de spermabank ga en vraag ‘heeft u nog een kind voor mij?’

‘Precies. Dan vraag je gelijk of de spermavader miljonair is, misschien is dat genetisch overdraagbaar.’

‘Ik vraag me af of dat wat voor mij is. Veel te onpersoonlijk. En dan de gedachte dat daar een of andere vieze vent met zichzelf..., brrr, nee hoor. Wie weet welke griezels zijn sperma daar heeft afgeleverd. Dan wacht ik liever wat langer.’

‘Ik heb het! Ik vraag gewoon aan Tim of hij wil meewerken.’

‘Zou jij je vriend met mij naar bed laten gaan? Meen je dat serieus?’

Zoë was te opgewonden om boos te worden. ‘Ik bedoel dat Tim de donor wordt,’ legde ze voor haar doen geduldig uit. ‘Net als bij de spermabank maar dan anders.’

Babs dacht er even over na. ‘En dan ziet Tim straks de baby en wordt er verliefd op, hij verlaat jou om bij mij te gaan wonen, ik vind het zielig dat

te weigeren en dan krijgen wij tweeën ruzie met elkaar. Later als mijn kind groot is hoort het wat er is gebeurd, hij wil Tim en mij niet meer zien en besluit te emigreren naar Amerika. Of erger, naar IJsland.'

'Slecht idee,' stemde Zoë in. 'Kom, dan gaan we naar huis. Zal ik je haar doen? Met een beetje hulp tover ik je om in een femme fatale. Nu zie je er uit als een vogelverschrikker. Oeps.'

Onder de dreigende blik van Babs liet ze zich gedwee meevoeren de parkeergarage in.

Babs veegde met de rug van haar hand over haar voorhoofd. Dit was de laatste bestelling die in de winkel moest worden gehangen. Daarna moest ze de etalage veranderen.

Het gerinkel van de bel kondigde een nieuwe klant aan. Meestal liet ze klanten eerst even rondkijken voor ze naar hen toeging, ze vond het zelf vervelend als er direct een verkoopster naar haar toe kwam als ze ergens aan het winkelen was.

De klantenkring van *Indigo* bestond voornamelijk uit vrouwen. Moeders met hun dochters die hun eerste beha kwamen kopen, zakenvrouwen in mantelpakjes die voor de luxe setjes kozen. Een enkele keer kwam er een man om voor zijn vriendin als verrassing iets moois te kopen, dat vond ze het leukste. Vaak had de man geen idee wat hij wilde en welke maat het moest zijn. Als hij dan uiteindelijk naar buiten ging met een mooi setje, gaf dat haar een goed gevoel.

Deze keer stond er een jong, zenuwachtig meisje voor de balie te wachten. Babs stond op, veegde de kreukels voor zover mogelijk uit haar linnen broek en liep op het meisje af.

'Kan ik je helpen?' vroeg ze vriendelijk.

Een kwartiertje later liep het meisje tevreden de winkel uit.

Ties kon elk moment voor haar neus staan. Al wilde ze het niet toegeven, ze begon uit te zien naar de momenten dat hij er was. Met zijn warrige krullen en olijke ogen deed hij haar denken aan een jonge hond. Ze moest lachen om zijn enthousiasme en merkte dat ze vrolijk werd van zijn aanwezigheid.

Zou Zoë dan toch gelijk hebben? Waarom zou ze anders haar make-up bijwerken en haar speldjes opnieuw in haar haren steken. Gegeneerd liet ze de spiegel voor wat het was en probeerde de klok te negeren.

Vorige maand was ze dertig geworden. Dertig! Dat was al bijna veertig. Voor ze het wist ging ze met pensioen en zou ze oud en rimpelig in het bejaardentehuis zitten, kwijlend omdat ze haar gebit was vergeten in te doen. Uit protest had ze haar verjaardag dit jaar overgeslagen. Wie was er nou blij mee als je dertig werd? Zij in ieder geval niet.

De batterij van haar biologische klok was nog opgeladen, maar toch. Als ze haar kinderwens in vervulling wilde laten gaan, moest ze snel op zoek gaan naar een geschikte partner. Misschien was ze inderdaad te kieskeurig, zoals Zoë altijd tegen haar riep. Nog even en ze zou alleen overblijven.

Ties was best een aardige knul. Ze konden samen heerlijk lachen. Oké, niet echt een sterke band om op te bouwen, maar het was een begin. De moeilijkheid was dat ze nauwelijks ervaring had in het versieren van mannen. Haar vorige relatie met Rutger was drie jaar geleden op de klippen gelopen nadat ze hem met zijn broek op zijn enkels op de bank betrapte met de buurvrouw.

Het meest was ze kwaad op zichzelf omdat ze zo verbouwereerd was geweest, dat ze nauwelijks reageerde op de schokkende situatie. Rutger dirigeerde de buurvrouw de deur uit en al die tijd stond zij daar gewoon.

Achteraf wist ze precies wat ze had moeten doen. Zijn onderbroek met benzine overgieten en in de brand steken - terwijl hij hem nog aan had - was daarvan de meest zachtzinnige gedachte.

De maanden na de breuk werkte ze drie keer harder tot ze er bijna letterlijk bij neerviel. Zoë schudde haar tenslotte op haar manier wakker door haar te vergelijken met een afkickjunk. Al was dat een tikkeltje overdreven, Babs zag daardoor wel in dat er iets moest veranderen. Sindsdien was er geen man geweest die haar hart sneller deed kloppen. Misschien werd het tijd haar oude wrok opzij te zetten. Ties was tenslotte een heel aantrekkelijke man. Alleen één probleem, zij was zijn baas en in een aanklacht wegens seksuele intimidatie had ze weinig trek. Ze zou het voorzichtig aan moeten pakken.

Door het plotselinge geluid achter haar gaf ze een gilletje van schrik. Ties op zijn beurt gaf een kreet door de reactie van zijn bazin.

‘Sinds wanneer besluip jij mensen?’ vroeg Babs nijdig, gestoord door het object van haar dagdromen. Hij moest eens weten wat ze hem net allemaal had toegewenst en vooral met wie. Gelukkig kon ze het schaamrood op haar wangen toeschrijven aan het voorval van daarnet. Om verdere schaamtevolle situaties te voorkomen pakte ze de mappen uit zijn handen over en legde ze open op de grote eikenhouten tafel neer in haar kleine kantoor annex lunchkamer.

Samen namen ze de grootboek door. Ties, die er veel meer verstand van had dan zij, legde uit wat de verschillende boekingen inhielden. Het verbaasde haar dat iemand zo gedreven kon praten over debet en credit en afschrijving van roerende zaken. Gelukkig kon ze alles aan hem overlaten, al vond ze dat ze regelmatig een overzicht moest krijgen om op de hoogte te blijven. Het was tenslotte haar zaak, die ze zelf had opgebouwd.

‘Waar wil je de administratie van vorig jaar hebben? Ik heb alles in dozen gedaan, nu staan ze een beetje in de weg eigenlijk.’

Ties woonde in een klein appartement boven het café bestaande uit een woonkamer en slechts één slaapkamer. Hij had haar al eerder gevraagd of hij de dozen bij haar kon brengen.

‘Zal ik straks gelijk met je meerijden? Dan zet ik ze in de achterbak van de stationswagen. Passen ze daar in denk je?’

Ties knikte bevestigend.

Het was bijna sluitingstijd, Babs begon alles op te ruimen. Nadat ze de deur had afgesloten liep ze met Ties mee naar hun auto’s. Ze zouden achter elkaar aan rijden naar zijn appartement, waar zij de dozen zou overnemen.

‘Let maar niet op de rotzooi,’ zei Ties terwijl hij de voordeur opende en haar voorging de hal door en de woonkamer in.

Dat vond ze altijd zo stom, dat mensen zich gelijk verontschuldigten voor de rommel in hun huis. Alsof het net heel toevallig een chaos was en normaal gesproken natuurlijk altijd opgeruimd en blinkend schoon. Wie geloofde dat nou.

De dozen stonden opgestapeld in de hoek van de kamer naast de tweezitsbank. Ties deed zijn jasje uit en gooide het nonchalant over de leuning van een stoel. Ze kon een lichte beginnende zweetplek op zijn rug door de stof van zijn grijze shirt heen zien dringen. De intimiteit ervan gaf haar een haast dierlijk opwindend gevoel. Hij stond schuin voor haar en ze kon bijna de warmte van zijn lichaam voelen.

‘Wil je eerst wat drinken of zullen we ze gelijk in de auto stapelen?’

Hij draaide zich om waarbij zijn hand achteloos langs haar bovenarm streek. De haartjes op haar arm priemden gelijk recht overeind en ze

voelde de rillingen op haar huid. Onbewust van wat hij teweegbracht keek hij haar afwachting aan.

‘Eh, doe maar een glas koude limonade graag.’ Geweldig, nu begon ze te stotteren.

Ties had niks in de gaten of deed alsof. Hij verdween in de keuken en even later kwam hij met een glas voor haar en een flesje Grolsch voor zichzelf terug.

‘Heb je plannen voor het weekend? Ik bedoel, ga je wat leuks doen?’ Oh nee, zo klonk het net of ze zat te vissen naar een uitnodiging.

Gelukkig deed Ties alsof het een heel normale vraag was.

‘Morgen is mijn zusje jarig, ze geeft een groot feest.’

Heb je misschien zin om met me mee te gaan? Toe, vraag het dan.

‘Heb je er een probleem mee als ik morgen wat eerder kom? Dan kan ik ook op tijd weg. Ze woont hier namelijk twee uur rijden vandaan en ik heb beloofd haar te helpen met alles van de catering klaar te zetten enzo.’

Verdomme, dat ging de verkeerde kant op. ‘Natuurlijk, dat is geen probleem,’ antwoordde ze teleurgesteld. Iets te hard zette ze haar lege glas neer. ‘Zullen we de dozen in de auto sjouwen?’

Ties zette inschikkelijk zijn nog halfvolle flesje bier op de tafel. Met twee dozen tegelijk in zijn armen beende hij met grote passen de trap af.

Binnen korte tijd stond de hele administratie in de achterbak.

Nu had ze een volgend probleem. Waar moest ze dit in vredesnaam heen brengen? Eerst maar eens meenemen, dat zou ze later wel zien.

Met een ‘tot morgen’ nam ze afscheid van Ties. Verlangend keek ze in haar achteruitkijkspiegel of hij haar uit zou zwaaien. Hij was echter al weer naar binnen verdwenen.

‘Wat heb jij bij je? Het lijkt wel de of je hebt ingebroken bij de geheime dienst en stiekem alle dossiers hebt meegenomen.’

Met een sip gezicht keek Babs door het openstaande raam naar haar volle achterbak. Toen haalde ze berustend haar schouders op.

‘Dat is mijn administratie. Ik heb nergens plek om het op te bergen. Misschien moet ik het in mijn achtertuin in de fik steken.’

Na er een week mee te hebben rondgereden begon ze moedeloos te worden. Ze kon het toch moeilijk voor altijd in haar auto laten staan. Wie weet kwam er ’s nachts een overijverige dief langs die in zou inbreken. Ach, dan was het probleem tenminste opgelost.

Zoë klemde een pluk haar op het hoofd van Babs vast. Met de kam scheidde ze vakkundig het haar in tweeën. Met de scherpe schaar knipte ze de droge punten weg.

‘Vraag het eens aan Lars. Mijn ouders hebben een gigantische garage die bijna leeg staat. Ze hebben er vast geen bezwaar tegen als je ze daar neer zet.’

Babs keek benauwd naar de plukken haar die op de grond vielen. Ze hoopte dat Zoë het niet te kort zou knippen en vertrouwde er maar op dat haar vriendin wist wat ze deed. Behalve die keer dat ze zonder te overleggen highlights in haar haren had aangebracht en ze net een slechte imitatie van een suikerspin leek, moest ze toegeven dat Zoë haar altijd goed knipte. Al wilde haar vriendin vaak experimenteren met allerlei kleurtjes, na die ene keer legde ze zich er bij neer dat Babs echt alleen maar geknipt wilde worden.

‘Is Lars weer terug dan? Ik dacht dat hij nog een half jaar weg zou blijven.’
‘Hij stond gisteravond ineens op de stoep. Ik geloof dat hij verlangde naar boerenkool met worst of zoiets. In ieder geval, hij is terug en waarschijnlijk blijft hij dit keer.’

Lars was de vijf jaar oudere broer van Zoë. Na zijn afstuderen pakte hij zijn rugzak, stapte in het eerste vliegtuig dat klaar stond en ging weg. Soms kwam er een kort berichtje dat hij duiklessen aan het geven was, of dat hij bergtoppen beklom die je normaal gesproken op een ansichtkaart zag staan. Dan weer werkte hij op een farm in Australië en hielp bij het brandmerken van stieren, waar hij een fiks litteken aan overhield op zijn rechterhand. Eens in de zoveel tijd kwam hij terug, om binnen een paar weken de kriebels te krijgen en opnieuw te verdwijnen.

Dus Lars was terug. Voorgoed, of zolang als dat duurde bij hem.

Als kinderen en later als tieners waren zij drieën onafscheidelijk. Voor Babs was hij de oudere broer die ze nooit kreeg. Op elk lijstje van Sinterklaas vroeg ze om een broertje waar je mee kon stoeien, maar gek genoeg gaf de goedheiligman haar niet wat ze het allerliefste wilde.

Vanaf haar twaalfde begon ze kriebels in haar buik te krijgen als hij alleen maar naar haar keek. Stapelverliefd was ze. Lars, zeventien jaar en in haar ogen heel volwassen, moest niets hebben van dat naïeve meisje. Hij plaagde haar zodra hij de kans kreeg. Ze besloot haar verliefdheid voor hem verborgen te houden en net te doen alsof het over was. Een korte periode kreeg ze zelfs verkering met een jongen uit een klas hoger.

Tegen de tijd dat ze pubers werden en haar gezicht een maanlandschap leek van pukkels, die hij plagerig 'wiskundeknobbels' noemde, gingen ze ieder naar een andere school. De tijd die ze gedrieën doorbrachten werd minder, vooral toen hij naar het buitenland verdween. Uiteindelijk hoorde ze alleen nog van hem door de sporadische berichtjes aan Zoë en haar moeder. Het zou leuk zijn hem weer eens te zien.

'Kom anders vanavond eten. Dan kunnen we gelijk bijpraten. Hij heeft stapels foto's en je weet dat hij geweldig kan vertellen. Kom, je kan wel een verzetje gebruiken, van al dat werken wordt je maar een saaie doos.'